

Pa

Achter het raam heeft hij wacht genomen, is met de laatste boot uit Indië juist thuisgekomen, 'na een lange reis', morgen moet hij gewoon weer terug naar de maten, die onder een droge, hete zon zijn gebleven. Van nu, van onze aanwezigheid weet hij niets, de dag laat los in minieme bewegingen, op elke vraag is zijn antwoord: 'ja', of hij schudt meewarig zijn hoofd, en tikt zijn voorhoofd aan: 'Ik weet het niet!' Het leven is ergens stil blijven staan, tijd is met namen steeds verder, onderuit gegaan. Hij is verloren op die laatste kaai blijven staan en is weer sloop gegaan naar dat verre land dat hij niet meer kan vergeten. Daar ligt op ree zijn geweten, wacht op onderhoud en bewijs, want hij komt telkens hier aan, maar is nooit teruggekomen.

Er flakkert herkenning in zijn ogen als wij hem omarmen en afscheid nemen, voor Pa een herkenbaar teken.

november 2009

MM